

Een Canadese mus in de filatelie

Door A. G. C. Baert

Op 23 juli 1969 geeft de Canadese PTT een serie van drie postzegels uit, waarop enkele inheemse vogels in vier kleuren worden afgebeeld.

De 6-centszegel (oplage 35 miljoen) laat een paartje van de witkeelgors-Zonotrichia albicollis (white-throated sparrow) zien, de „Ipswich“-mus — Passerculus princeps (Ipswich sparrow) staat op de 10 cent (11.500.000) en de hermietlijster — Hylocichla gutata (Hermit thrush) op de 25 cent (6.500.000).

De witkeelgors zingt een liedje, dat lijkt op „Sweet, sweet, Canada, Canada, Cana-

da“ en wordt daarom ook wel de „Canadavogel“ genoemd. De hermietlijster leeft in de bossen van Canada een teruggetrokken bestaan en trekt vooral de aandacht door zijn opvallend mooie zang. Beide vogelsoorten verdwalen wel eens naar Europa.

De mus die in Ipswich, Massachusetts Verenigde Staten, in 1868 voor het eerst werd gedetermineerd, nestelt thans alleen nog maar op Sable Eiland, een zandig plekje in de Atlantische oceaan, ruim 150 km ten zuidoosten van Nova Scotia. Het voortbestaan van deze soort werd

enige jaren geleden ernstig in gevaar gebracht, toen op het eiland ingevoerde konijnen in korte tijd de schaarse vegetatie oppeuzelden. Katten werden daarom naar het eiland gebracht, die — zoals van hen verwacht werd — vlijtig op de konijnen joegen, maar het bovendien op de vogels voorzien bleken te hebben. De vossen, die toen overzee werden aangevoerd, waren in staat de natuurlijke balans te herstellen; zij ruimden binnen een jaar de konijnen en de katten op.

Toch is het gevaar nog niet gekeerd: het eilandje lijdt ernstig onder kustafslag en deskundigen verwachten dat het over enige tijd geheel in zee zal verdwijnen.

- A. G. C. Baert, Statenlaan 51,
Den Haag

Waarom verleggen ganzen bij Willemstad hun fourageerplaatsen

Het is opmerkelijk dat de brandganzen steeds meer de buitendijks gelegen polders ten oosten van Willemstad bezoeken om te fourageren. Tot voor twee jaar fourageerden ze voornamelijk ten westen van Willemstad, in de directe omgeving van de Volkeraksluizen. Voor zover ik heb kunnen nagaan laten zij zich echter niet verstoren door motorengeronk, luidsprekers en scheepssirenes. Van milieuverandering is ook geen sprake want ten eerste ligt de sluis een 800 m ten westen van de fouragepolder en ten tweede is de natuurlijke toestand elk jaar constant. Slechts een 200-tal brandganzen fourageert in de winter nog regelmatig in deze polder.

In het oog lopend is ook dat de riet- en

kolganzen de laatste jaren een opmerkelijke voorliefde aan de dag leggen voor binnendijks gelegen grasland, iets wat gedurende de negen jaar dat ik hier waarnemingen verricht, met uitzondering van de barre winter 1962/63, nooit voorkwam!

Fourageerde van 1960 tot 1963 80 % van alle ganzen buitendijks, in 1965 was de verhouding ongeveer 50 % en nu in de afgelopen winter 1968/69 was de verhouding 20 % buitendijks en 80 % binnendijks. Voor zover een dilettant als ik ben, kan nagaan is het ook hier een raadsel waarom de ganzen de buitendijks gelegen weiden mijden.

- J. van der Vlies, Scheeps- en jachtwerf „De Westhoek“, Willemstad.

Voor het eerst weer raven uitgebroed

Een in 1966 begonnen experiment om de sinds jaren uit ons land verdwenen raaf weer als broedvogel te introduceren heeft dit voorjaar een eerste resultaat gehad. In één der op verscheidene plaatsen opgestelde vrije vlieggruimten (ruime kooien in het veld) zijn dit voorjaar vijf eieren uitgebroed. De volwassen vogels zijn uit Sleeswijk-Holstein geïmporteerd, een gebied waar nog wel raven voorkomen, zij het ook daar in afnemende mate. Men hoopt nu dat de jonge vogels, eenmaal vrijgelaten, in de buurt zullen blijven en voor nieuwe jongen zullen zorgen.